

Arrest

nr. 257 829 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X1 / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Jawarkhail uit de Sangar-vallei (district Alingar, provincie Laghman). U bent geboren op 3 mei 1990, bent gehuwd en hebt vrouw en kinderen die nog steeds woonachtig zijn in Jawarkhail. U hebt in Afghanistan nooit werk gehad. Om uw tijd op te vullen ging u wel in de bergen rondwandelen met uw twee geiten.

In 2018, u weet niet meer exact wanneer, werd uw vader tot drie keer toe aangesproken door de Taliban in de moskee. Ze zeiden dat u zich bij hen diende aan te sluiten. Ze waren op de hoogte gekomen van

uw intentie om u in te schrijven bij het nationale leger, waar ze niet mee gediend waren. Uw vader weigerde dit. Hierna kwamen de Taliban wekelijks bij u thuis, waarbij u zich telkens in huis verstopte. U was deze bezoeken beu en besloot na twee maanden in Mehtarlam te gaan wonen, de hoofdstad van de provincie Laghman. Hier woonde u nog drie maanden ondergedoken vooraleer het land te verlaten.

U verliet Afghanistan in de achtste maand van 2019 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u aankwam op 11 oktober 2019. U diende op 17 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest te worden gevisieerd door de Taliban. Ter staving van uw verzoek legt u uw 'taskara' (Afghaanse identiteitsbewijs) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de Taliban. Zo wijst het CGVS op het weinig logische gedrag dat u ophangt van de Taliban. U verklaart dat ze uw vader in de moskee tot drie keer toe aanspraken met de boodschap dat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS, p.11 & 12). Dat ze u niet rechtstreeks benaderden en u daarentegen, mits het aanspreken van uw vader, een kans gaven om op de vlucht te slaan is niet bepaald logisch te noemen. Daarna zouden de Taliban wekelijks, zeker twee maanden lang, bij u thuis zijn gekomen om te vragen om u bij hen aan te sluiten, zo gaat u verder. U zou zich telkens verstopt hebben in het huis (CGVS, p.13). Ook dit slaat werkelijk nergens op. Dat uw ouders de meest beruchte organisatie van Afghanistan telkens weten af te wimpelen door hun eis om hun zoon af te staan simpelweg te weigeren, zonder dat er een huiszoeking werd doorgevoerd en zelfs zonder enige vorm van repercussies naderhand, raakt kant noch wal. Dat de Taliban daarbij nooit uw huis zouden hebben betreden, hoewel ze naar u op zoek zouden zijn geweest en u zich hier ook effectief bevond, is des te onlogischer. Men moge verwachten dat ze dat wel deden, indien ze werkelijk op zoek waren naar u. Uw verklaring dat ze dat niet deden omdat er vrouwen thuis waren is een zoveelste antwoord dat niet serieus kan worden genomen aangezien zij uw vader konden sommeren zich te ontfemen over de vrouwen terwijl zij het huis doorzochten (CGVS, p.13). Dat uw familie vandaag de dag bovendien nog steeds in dit huis zou wonen, ligt opnieuw niet in de lijn der verwachtingen. Men moge verwachten dat ook zij reeds eerder veiliger oorden opzochten indien de Taliban zo vaak langs kwamen.

Verder is het zeer opvallend dat de Taliban na uw vertrek, hoewel ze volgens uw verklaringen tot dan elke week langskwamen, plotselings zouden stoppen met deze huisbezoeken (CGVS, p. 15). Dit is wel zeer toevallig. Verder is het zeer onlogisch dat u te horen zou krijgen dat de Taliban u willen inlijven bij hun organisatie, u hier tegen gekant bent, maar dat u dan niet onmiddellijk op de vlucht zou zijn geslagen. Men moge verwachten dat u reeds uw dorp verlaat toen uw vader een eerste keer door hen zou zijn benaderd in de moskee, indien waarachtig. De vaststelling dat u niet eens kan zeggen wanneer in 2018 uw vader zou zijn aangesproken, u kan zelfs niet zeggen of het begin, midden of einde van het jaar was, bevestigt eens te meer het frauduleuze karakter van uw relaas. Sterker, u kan niet eens zeggen hoeveel tijd er telkens verliep tussen de opeenvolgende keren dat hij zou benaderd zijn (CGVS, p.11 & 12).

Ook de reden om u uit het niets te beginnen verplichten om aan te sluiten bij de Taliban mist geloofwaardigheid. U verklaart dat de Taliban te weten kwamen dat u de intentie had om bij het leger te gaan en dat ze daarom wilden dat u zich bij hen aansloot (CGVS, p.12 & 14). U heeft er echter het

raden naar hoe ze dit te weten zouden zijn gekomen. U vermoedt dat iemand van uw familie het aan één van de burens vertelde, echter heeft u opvallend genoeg geen enkel idee wie dit dan wel moge zijn (CGVS, p.14). Men moge verwachten dat u dat wel weet en/of minstens stappen zou hebben gezet om dit 'lek' te weten te komen. Sterker, men moge verwachten dat uw familieleden dergelijke intentie niet delen met burens, gezien de mogelijke consequenties dit kan hebben. Uw intentie tot inschrijving in het leger bleek verder ook zeer relatief. Gevraagd waar u dan een opleiding zou gevolgd hebben moet u het antwoord schuldig blijven. U weet verder niet welke documenten, met uitzondering van een 'taskara', nodig waren om u in te schrijven (CGVS, p.14 & 15). Uw intentie om u in te schrijven bij het leger, volgens u nochtans de reden waarom de Taliban u zijn beginnen te viseren, blijkt dus wel zeer beperkt te zijn. Tot slot wordt gewezen op de vaststelling dat u bij de DVZ, toen u gevraagd werd naar uw problemen, geen enkele melding maakte als zou u geïnterviewd zijn geweest omwille van uw intentie om u in te schrijven bij het Afghaanse leger. Men moge verwachten dat u dat wel deed, gezien dit centraal staat in uw huidige relaas en precies de reden is waarom de Taliban het op u zouden hebben gemunt.

Concluderend kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan de problemen die u zou hebben gekend met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

*Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de **EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020** (pag. 1-54, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielseer. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielseer en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële

draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U werd bij de aanvang van uw persoonlijk uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.3). Verder werd u uitdrukkelijk geïnformeerd over uw plicht om eerlijkheid te verschaffen over uw verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. U werd in het onderhoud tevens geconfronteerd met de vaststelling dat er ernstig werd getwijfeld aan uw recente herkomst uit de door u voorgehouden regio (CGVS, p.24). Niettegenstaande blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw aangemeten socio-economisch profiel en dat van uw familieleden. Verder worden de nodige twijfels geuit bij uw beweerde verblijfsplaatsen voor uw komst naar België.

U verklaart tot de vierde graad naar school te zijn geweest en was negentwintig jaar oud toen u Afghanistan verliet doch verklaart u nooit een dag gewerkt te hebben (CGVS, p. 9 & 24). Dit is weinig aannemelijk. Gevraagd of u dan geen inkomen nodig had, geeft u het weinig serieuze antwoord dat u geen geld nodig had, uw familie had brood en ajuin, wat voldoende was om te eten (CGVS, p.8). Het is, zeker in de context van het Afgaanse traditionele platteland waar kinderen niet naar school gaan om mee een inkomen te vergaren, eerder merkwaardig te noemen dat u niet de moeite nam om te werken en/of dit niet noodzakelijk was. Gevraagd waarom u uw vader niet hielp de velden te bewerken, antwoordt u dat u zich niet veilig voelde op de velden omwille van de aanwezigheid van de Taliban (CGVS, p.9). Gezien u verklaart dat u daarentegen wel ganse dagen in de bergen ging rondwandelen met jullie twee geiten, overtuigt dergelijk antwoord allerminst (CGVS, p.8). U verklaart dat u om uw tijd te vullen rondliep met uw geit, doch lijkt de kennis die u hierover etaleert dit tegen te spreken. U beweert dat een geit acht tot negen maanden zwanger is, hoewel dat in werkelijkheid rond de vijf maanden is (zie informatie administratief dossier). U weet verder niet eens te zeggen hoe oud een geit kan worden (CGVS, p.8). De vaststelling dat u foutieve en beperkte informatie geeft over de dieren die u onderhield ondergraft eens te meer uw verklaring als zou u in Afghanistan niets anders hebben gedaan dan met geiten rondlopen. U legt ook tegenstrijdige verklaringen af wat betreft uw scholingsgraad. U antwoordt op heden dat u tot de vierde graad naar school ging (CGVS, p.24), hoewel u bij de DVZ verklaarde niet naar school te zijn geweest (verklaringen DVZ, vraag 11), een toch wel opvallende tegenspraak. Gevraagd waarom u stopte met studeren geeft u het vage antwoord dit niet te weten, u vermoedt door de onveiligheid in uw regio (CGVS, p.24). Gezien u verklaart geen inkomens-gerelateerde activiteiten nodig te hebben gehad, verbaast het dat u zomaar zou stoppen met naar school te gaan.

Ook over de locatie en de bezigheden van uw broer blijkt uw kennis beperkt, waardoor ook hieraan wordt getwijfeld. U verklaart dat hij hogere studies volgt in Mehterlam, hij zou verpleegkunde studeren (CGVS, p.5). U kent opvallend genoeg niet eens de naam van het instituut waar hij studeert. U denkt dat zijn opleiding drie jaar duurt maar bent niet zeker (CGVS, p.10). Gevraagd wat deze opleiding zou kosten - want blijkbaar was geld geen probleem in jullie gezin - moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.24). Gevraagd of er stages in zijn opleiding inbegrepen zijn weet u opnieuw geen antwoord te geven (CGVS, p.17). Dit doet twifelen aan de beweerde woonplaats en de bezigheden van uw broer. Dient bovendien te worden opgemerkt dat het markant is dat u slechts tot de vierde graad naar school zou zijn geweest terwijl uw broer universitaire studies kon aanvangen. Voor een gezin dat genoeg heeft aan 'brood en ajuin' is dat een hoogst ongewone situatie. Ook over de professionele werkzaamheden van uw vader blijft u vaag. U stelt dat hij landbouwer is, hij zou gronden van anderen bewerken. U weet echter niet eens te zeggen wiens velden hij dan wel zou bewerken, opnieuw een toch wel zeer opmerkelijke vaststelling. U stelt dat hij in ruil gewassen aan hen moet afgeven doch hebt u evenmin enig idee hoe deze pacht precies verdeeld wordt (CGVS, p.15 & 16). Dat u dit niet weet, hoewel uw vader volgens u enige kostwinner was, is niet aannemelijk en ondermijnt uw verklaring als zou uw vader landbouwer zijn geweest. Concluderend maakt u het niet duidelijk wat uw werkelijke bezigheden waren vóór uw komst naar België noch hoe u en uw familie een inkomen vergaarden. Dit is nochtans essentieel om te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Bovendien wordt ook getwijfeld aan uw verklaring als zou u tot aan uw vertrek uit Afghanistan, volgens uw verklaringen in augustus 2019, in Alingar, Laghman, hebben gewoond (CGVS, p.4). Niet in het minst omwille van uw zeer beperkte kennis omtrent incidenten en gebeurtenissen die in Alingar hebben

plaatsgevonden in de laatste jaren vóór uw vertrek uit Afghanistan. U stelt te weten dat een brug in uw district door de Taliban werd opgeblazen, een jaar of twee vóór uw vertrek (CGVS, p.20). Volgens de beschikbare informatie werd in uw district alleen in het jaar 2013 een brug opgeblazen (zie administratief dossier). Gezien u verklaart in 2019 het land te hebben verlaten, mist u zich hier qua chronologie met vier of vijf jaar. In 2014 werden in uw beweerde regio van herkomst vijf jongeren vermoord toen ze volleybal aan het spelen waren. Dit mediagenieke incident kent u niet (CGVS, p.21). Dat een ziekenhuis in Alingar in 2015 door de Taliban in brand werd gestoken ging opvallend genoeg ook volledig aan u voorbij (CGVS, p.23). Nog andere zaken doen twifelen aan uw verklaring dat u in Alingar woonde ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan. U gevraagd of er in het district Tadzjeken woonden, stelt u van niet (CGVS, p.19 & 20). Nochtans blijkt vijftien procent van de bevolking van Tadzjiekse afkomst te zijn (zie administratief dossier). U kan verder opvallend genoeg niet zeggen wie de districtschef was (CGVS, p.20) en ook de naam van de provinciegouverneur is u blijkbaar onbekend (CGVS, p.21). Gezien het belang en aanzien van dergelijke functies in de Afghaanse districten, verbaast het dat u dit niet weet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel, uw beroepsactiviteiten, de werkzaamheden van uw vader en bijgevolg de financiële situatie van u en uw familie alsook de verblijfsplaats van uw broer. Verder wordt ernstig getwijfeld aan uw verklaring dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in Alingar zou hebben gewoond. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, uw scholingsgraad en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

Uw 'taskara' weet bovenstaande appreciatie niet om te buigen. Deze weet uw (recente) herkomst te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Het is daarenboven zeer opvallend dat deze werd uitgereikt op de 31ste van de tweede maand van 1398 (CGVS, p.3), wat overeenkomt met 21 mei 2019, oftewel enkele maanden voor uw vertrek. Dat u niet eerder een 'taskara' zou hebben aangevraagd/bekomen maar daarentegen wachtte tot uw achtentwintigste levensjaar (!) doet de wenkbrauwen fronsen. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dossier (COI Focus "Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Bovendien spreekt u zich over dit document tegen. U verklaart tijdens uw onderhoud bij het CGVS dat u het meenam uit Afghanistan, maar dat ze er u niet achter vroegen bij de DVZ en u daarom niet wist dat u het moest afgeven (CGVS, p.2). Dit is niet aannemelijk. Naast het feit dat men bij de DVZ bij herhaling wijst op het belang van het neerleggen van identiteitsdocumenten, verklaarde u er dat uw 'taskara' nog in Afghanistan lag (vragenlijst DVZ, vraag 25). Dat u zich hierover tegenspreekt, lijkt bovenstaande COI te bevestigen en onderstreept nogmaals de vaststelling dat u geen waarheidsgetrouw zicht biedt op wie u bent en van waar u afkomstig bent.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat zich voordoet als het enige middel een schending aan van de volgende bepalingen:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/ 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielaanspraak.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de problemen die u verklaart te hebben gekend met de Taliban. Zo wijst het CGVS op het weinig logische gedrag dat u ophangt van de Taliban. U verklaart dat ze uw vader in de moskee tot drie keer toe aanspraken met de boodschap dat u zich bij hen moest aansluiten (CGVS, p.11 & 12). Dat ze u niet rechtstreeks benaderden en u daarentegen, mits het aanspreken van uw vader, een kans gaven om op de vlucht te slaan is niet bepaald logisch te noemen. Daarna zouden de Taliban wekelijks, zeker twee maanden lang, bij u thuis zijn gekomen om te vragen om u bij hen aan te sluiten, zo gaat u verder. U zou zich telkens verstopt hebben in het huis (CGVS, p.13). Ook dit slaat werkelijk nergens op. Dat uw ouders de meest beruchte organisatie van Afghanistan telkens weten af te wimpelen door hun eis om hun zoon af te staan simpelweg te weigeren, zonder dat er een huiszoeking werd doorgevoerd en zelfs zonder enige vorm van repercussies naderhand, raakt kant noch wal. Dat de Taliban daarbij nooit uw huis zouden hebben betreden, hoewel ze naar u op zoek zouden zijn geweest en u zich hier ook effectief bevond, is des te onlogischer. Men moge verwachten dat ze dat wel deden, indien ze werkelijk op zoek waren naar u. Uw verklaring dat ze dat niet deden omdat er vrouwen thuis waren is een zoveelste antwoord dat niet serieus kan worden genomen aangezien zij uw vader konden sommeren zich te ontfemen over de vrouwen terwijl zij het huis doorzochten (CGVS, p.13). Dat uw familie vandaag de dag bovendien nog steeds in dit huis zou wonen, ligt opnieuw niet in de lijn der verwachtingen. Men moge verwachten dat ook zij reeds eerder veiliger oorden opzochten indien de Taliban zo vaak langs kwamen.

Verder is het zeer opvallend dat de Taliban na uw vertrek, hoewel ze volgens uw verklaringen tot dan elke week langskwamen, plotselings zouden stoppen met deze huisbezoeken (CGVS, p. 15). Dit is wel

zeer toevallig. Verder is het zeer onlogisch dat u te horen zou krijgen dat de Taliban u willen inlijven bij hun organisatie, u hier tegen gekant bent, maar dat u dan niet onmiddellijk op de vlucht zou zijn geslagen. Men moge verwachten dat u reeds uw dorp verlaat toen uw vader een eerste keer door hen zou zijn benaderd in de moskee, indien waarachtig. De vaststelling dat u niet eens kan zeggen wanneer in 2018 uw vader zou zijn aangesproken, u kan zelfs niet zeggen of het begin, midden of einde van het jaar was, bevestigt eens te meer het frauduleuze karakter van uw relaas. Sterker, u kan niet eens zeggen hoeveel tijd er telkens verliep tussen de opeenvolgende keren dat hij zou benaderd zijn (CGVS, p.11 & 12).

Ook de reden om u uit het niets te beginnen verplichten om aan te sluiten bij de Taliban mist geloofwaardigheid. U verklaart dat de Taliban te weten kwamen dat u de intentie had om bij het leger te gaan en dat ze daarom wilden dat u zich bij hen aansloot (CGVS, p.12 & 14). U heeft er echter het raden naar hoe ze dit te weten zouden zijn gekomen. U vermoedt dat iemand van uw familie het aan één van de burens vertelde, echter heeft u opvallend genoeg geen enkel idee wie dit dan wel moge zijn (CGVS, p.14). Men moge verwachten dat u dat wel weet en/of minstens stappen zou hebben gezet om dit 'lek' te weten te komen. Sterker, men moge verwachten dat uw familieleden dergelijke intentie niet delen met burens, gezien de mogelijke consequenties dit kan hebben. Uw intentie tot inschrijving in het leger bleek verder ook zeer relatief. Gevraagd waar u dan een opleiding zou gevolgd hebben moet u het antwoord schuldig blijven. U weet verder niet welke documenten, met uitzondering van een 'taskara', nodig waren om u in te schrijven (CGVS, p.14 & 15). Uw intentie om u in te schrijven bij het leger, volgens u nochtans de reden waarom de Taliban u zijn beginnen te viseren, blijkt dus wel zeer beperkt te zijn. Tot slot wordt gewezen op de vaststelling dat u bij de DVZ, toen u gevraagd werd naar uw problemen, geen enkele melding maakte als zou u geïnteresseerd zijn geweest omwille van uw intentie om u in te schrijven bij het Afghaanse leger. Men moge verwachten dat u dat wel deed, gezien dit centraal staat in uw huidige relaas en precies de reden is waarom de Taliban het op u zouden hebben gemunt.

Concluderend kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan de problemen die u zou hebben gekend met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de **EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020** (pag. 1-54, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U werd bij de aanvang van uw persoonlijk uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.3). Verder werd u uitdrukkelijk geïnformeerd over uw plicht om eerlijkheid te verschaffen over uw verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. U werd in het onderhoud tevens geconfronteerd met de vaststelling dat er ernstig werd getwijfeld aan uw recente herkomst uit de door u voorgehouden regio (CGVS, p.24). Niettegenstaande blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw aangemeten socio-economisch profiel en dat van uw familieleden. Verder worden de nodige twijfels geuit bij uw beweerde verblijfsplaatsen voor uw komst naar België.

U verklaart tot de vierde graad naar school te zijn geweest en was negentwintig jaar oud toen u Afghanistan verliet doch verklaart u nooit een dag gewerkt te hebben (CGVS, p. 9 & 24). Dit is weinig aannemelijk. Gevraagd of u dan geen inkomen nodig had, geeft u het weinig serieuze antwoord dat u geen geld nodig had, uw familie had brood en ajuin, wat voldoende was om te eten (CGVS, p.8). Het is, zeker in de context van het Afgaanse traditionele platteland waar kinderen niet naar school gaan om mee een inkomen te vergaren, eerder merkwaardig te noemen dat u niet de moeite nam om te werken en/of dit niet noodzakelijk was. Gevraagd waarom u uw vader niet hielp de velden te bewerken, antwoordt u dat u zich niet veilig voelde op de velden omwille van de aanwezigheid van de Taliban (CGVS, p.9). Gezien u verklaart dat u daarentegen wel ganse dagen in de bergen ging rondwandelen met jullie twee geiten, overtuigt dergelijk antwoord allerminst (CGVS, p.8). U verklaart dat u om uw tijd te vullen rondliep met uw geit, (...) U legt ook tegenstrijdige verklaringen af wat betreft uw scholingsgraad. U antwoordt op heden dat u tot de vierde graad naar school ging (CGVS, p.24), hoewel u bij de DVZ verklaarde niet naar school te zijn geweest (verklaringen DVZ, vraag 11), een toch wel opvallende tegenspraak. Gevraagd waarom u stopte met studeren geeft u het vage antwoord dit niet te weten, u vermoedt door de onveiligheid in uw regio (CGVS, p.24). Gezien u verklaart geen inkomensgerelateerde activiteiten nodig te hebben gehad, verbaast het dat u zomaar zou stoppen met naar school te gaan.

Ook over de locatie en de bezigheden van uw broer blijkt uw kennis beperkt, waardoor ook hieraan wordt getwijfeld. U verklaart dat hij hogere studies volgt in Mehterlam, hij zou verpleegkunde studeren (CGVS, p.5). U kent opvallend genoeg niet eens de naam van het instituut waar hij studeert. U denkt dat zijn opleiding drie jaar duurt maar bent niet zeker (CGVS, p.10). Gevraagd wat deze opleiding zou kosten - want blijkbaar was geld geen probleem in jullie gezin - moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.24). Gevraagd of er stages in zijn opleiding inbegrepen zijn weet u opnieuw geen antwoord te geven (CGVS, p.17). Dit doet twifelen aan de beweerde woonplaats en de bezigheden van uw broer. Dient bovendien te worden opgemerkt dat het markant is dat u slechts tot de vierde graad naar school zou zijn geweest terwijl uw broer universitaire studies kon aanvangen. Voor een gezin dat genoeg heeft aan 'brood en ajuin' is dat een hoogst ongewone situatie. Ook over de professionele werkzaamheden van uw vader blijft u vaag. U stelt dat hij landbouwer is, hij zou gronden van anderen bewerken. U weet echter niet eens te zeggen wiens velden hij dan wel zou bewerken, opnieuw een toch wel zeer opmerkelijke vaststelling. U stelt dat hij in ruil gewassen aan hen moet afgeven doch hebt u evenmin enig idee hoe deze pacht precies verdeeld wordt (CGVS, p.15 & 16). Dat u dit niet weet, hoewel uw vader volgens u enige kostwinner was, is niet aannemelijk en ondermijnt uw verklaring als zou uw vader landbouwer zijn geweest. Concluderend maakt u het niet duidelijk wat uw werkelijke bezigheden waren

vóór uw komst naar België noch hoe u en uw familie een inkomen vergaarden. Dit is nochtans essentieel om te beoordelen of u in staat bent om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Bovendien wordt ook getwijfeld aan uw verklaring als zou u tot aan uw vertrek uit Afghanistan, volgens uw verklaringen in augustus 2019, in Alingar, Laghman, hebben gewoond (CGVS, p.4). Niet in het minst omwille van uw zeer beperkte kennis omtrent incidenten en gebeurtenissen die in Alingar hebben plaatsgevonden in de laatste jaren vóór uw vertrek uit Afghanistan. U stelt te weten dat een brug in uw district door de Taliban werd opgeblazen, een jaar of twee vóór uw vertrek (CGVS, p.20). Volgens de beschikbare informatie werd in uw district alleen in het jaar 2013 een brug opgeblazen (zie administratief dossier). Gezien u verklaart in 2019 het land te hebben verlaten, mist u zich hier qua chronologie met vier of vijf jaar. In 2014 werden in uw beweerde regio van herkomst vijf jongeren vermoord toen ze volleybal aan het spelen waren. Dit mediagenieke incident kent u niet (CGVS, p.21). Dat een ziekenhuis in Alingar in 2015 door de Taliban in brand werd gestoken ging opvallend genoeg ook volledig aan u voorbij (CGVS, p.23). Nog andere zaken doen twifelen aan uw verklaring dat u in Alingar woonde ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan. U gevraagd of er in het district Tadzjeken woonden, stelt u van niet (CGVS, p.19 & 20). Nochtans blijkt vijftien procent van de bevolking van Tadzjiekse afkomst te zijn (zie administratief dossier). U kan verder opvallend genoeg niet zeggen wie de districtschef was (CGVS, p.20) en ook de naam van de provinciegouverneur is u blijkbaar onbekend (CGVS, p.21). Gezien het belang en aanzien van dergelijke functies in de Afghaanse districten, verbaast het dat u dit niet weet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over het door u aangemeten profiel, uw beroepsactiviteiten, de werkzaamheden van uw vader en bijgevolg de financiële situatie van u en uw familie alsook de verblijfplaats van uw broer. Verder wordt ernstig getwijfeld aan uw verklaring dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in Alingar zou hebben gewoond. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, uw scholingsgraad en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

Uw 'taskara' weet bovenstaande appreciatie niet om te buigen. Deze weet uw (recente) herkomst te staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Het is daarenboven zeer opvallend dat deze werd uitgereikt op de 31ste van de tweede maand van 1398 (CGVS, p.3), wat overeenkomt met 21 mei 2019, oftewel enkele maanden voor uw vertrek. Dat u niet eerder een 'taskara' zou hebben aangevraagd/bekomen maar daarentegen wachtte tot uw achtentwintigste levensjaar (!) doet de wenkbrauwen fronsen. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dossier (COI Focus "Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Bovendien spreekt u zich over dit

document tegen. U verklaart tijdens uw onderhoud bij het CGVS dat u het meenam uit Afghanistan, maar dat ze er u niet achter vroegen bij de DVZ en u daarom niet wist dat u het moest afgeven (CGVS, p.2). Dit is niet aannemelijk. Naast het feit dat men bij de DVZ bij herhaling wijst op het belang van het neerleggen van identiteitsdocumenten, verklaarde u er dat uw 'taskara' nog in Afghanistan lag (vragenlijst DVZ, vraag 25). Dat u zich hierover tegenspreekt, lijkt bovenstaande COI te bevestigen en onderstreept nogmaals de vaststelling dat u geen waarheidsgetrouw zicht biedt op wie u bent en van waar u afkomstig bent."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift aangeeft het noodzakelijk te vinden een belangrijke vergissing/misverstand in deze zaak naar voor te brengen.

Hij stelt wel degelijk afkomstig te zijn uit Laghman, maar geeft toe daar niet te hebben verbleven tot in 2019 zoals hij eerder had verklaard, maar reeds in 2006-2007 vertrokken te zijn naar Pakistan, waar hij een jaar heeft verbleven om vervolgens naar Oostenrijk door te reizen waar hij in 2008 een verzoek tot internationale bescherming indiende, elf jaar verbleef om vervolgens terug naar Afghanistan te gaan waar hij geconfronteerd werd met de door hem uiteengezette problemen met de taliban.

Hoewel verzoeker het omschrijft als een misverstand of vergissing blijkt uit deze verklaring dat hij toegeeft niet van bij aanvang de gehele waarheid te hebben verteld.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Waar hij ter verschoning opwerpt dat hij zijn asielprocedure in Oostenrijk verzweeg omdat hij een Dublin-procedure vreesde, gaat hij eraan voorbij dat hij, naar eigen zeggen, naar Afghanistan is teruggekeerd. Dat er op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen vragen werden gesteld over mogelijke eerdere verblijven en asielaanvragen in Europa, ontslaat hem niet van de verplichting zijn medewerking te verlenen en een goed zicht te bieden op alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas waaronder evenzeer eerder verblijfplaatsen en asielverzoeken. Verzoeker brengt echter geen valabele verklaring naar voor waarom hij dergelijke essentiële informatie zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzwegen.

De Raad stelt vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift zeer karig is met informatie, zo geeft hij niet aan of hij al dan niet internationale bescherming bekwaam in Oostenrijk, waarom hij, indien hij nood had aan internationale bescherming, vanuit Oostenrijk is teruggekeerd naar Afghanistan, wanneer dit juist gebeurde en onder welke omstandigheden. Verzoeker geeft ook geen informatie omtrent de concrete tijdspanne waarbinnen hij in Afghanistan verbleef. Verzoeker legt evenmin enig document neer waaruit zijn beweringen kunnen blijken. Dit zijn echter fundamentele aspecten en vragen die inherent zijn aan de beoordeling van een nood aan internationale bescherming. Verzoeker werd in de bestreden beslissing er reeds op gewezen van het belang alle relevante elementen aan te brengen en gedetailleerde en zo correct mogelijke informatie te geven over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielseleas zoals zijn nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielseleas en de afgelegde reisroute. Verzoeker werd er al op gewezen dat hij indien hij geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, hij niet aannemelijk maakt dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Zoals gesteld heeft verzoeker de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielseleas instanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker verzaakt opnieuw op ernstige wijze aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke herkomst, familiale netwerk, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen. Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij zal proberen bewijzen te verzamelen van zijn verblijf in Oostenrijk, wordt opgemerkt dat, voor zover kan worden aangenomen dat verzoeker in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en aldaar gedurende elf jaar verbleef, dit niet kan aantonen dat verzoeker daadwerkelijk is teruggekeerd naar Afghanistan en daar de vermelde problemen heeft gekend. Ter terechtzitting geeft de raadsman van verzoeker aan dat er geen bewijzen van zijn verblijf in Oostenrijk kunnen worden voorgelegd, waardoor verzoeker nog steeds geen duidelijk zicht biedt op zijn verblijfplaatsen de laatste jaren.

De Raad kan voorts in navolging van de commissaris-generaal evenmin enig geloof hechten aan het door hem voorgehouden asielseleas.

Verzoeker wijst er ter verklaring van de vaststelling dat de taliban hem niet rechtstreeks benaderde op dat hij vooral thuis bleef na zijn terugkeer omdat hij wilde vermijden problemen te krijgen zoals veel jongeren die uit Europa terugkeren. Dit argument kan echter geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de taliban zijn vader tot driemaal toe aanspraken in de moskee en verzoeker daardoor juist de mogelijkheid gaven om te vluchten. Het toevoegen van algemene informatie omtrent de problemen van terugkeerders volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. De beweringen dat de taliban op één of andere manier op de hoogte werden gebracht van het feit dat hij naar Afghanistan is teruggekeerd en dat hij veronderstelt dat ze zijn vader benaderden omdat zij hem niet konden vinden, zijn niet alleen *post factum* maar ook louter hypothetisch te meer de taliban wel degelijk wist waar hij woonde, gezien ze gedurende twee maanden wekelijks bij hem thuis langskwamen.

Waar verzoeker verder aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem nooit geconfronteerd heeft met tegenstrijdigheden en omissies, wat betreft de vaststelling dat de taliban het huis nooit doorzocht heeft en hiertoe verwijst naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wijst de Raad erop dat in dit artikel wordt gestipuleerd: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielseleas of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielseleasvraag ontbreken, stelt hij de asielseleas*

in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.” In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of omissie waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd.

Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en omissies en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan. Met het argument dat het gedrag van de taliban onafhankelijk is van hemzelf, weerlegt noch verschoont verzoeker zijn ongeloofwaardige verklaringen desbetreffend.

De vaststelling dat verzoekers ouders nog steeds in hun huis wonen, terwijl de taliban zo vaak langskwamen doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Waar verzoeker aangeeft dat geen rekening werd gehouden met de humanitaire context in Afghanistan en de afwezigheid van een redelijk vestigingsalternatief, verklaart of verschoont hij deze vaststelling niet. De Raad wijst er overigens op dat verzoeker, gelet op zijn verklaringen, de asielinstanties niet in staat stelt de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen noch verzoekers werkelijke familiale en financiële netwerk. Het argument dat de familie geen alternatief had om te verhuizen wordt bewezen door het feit dat zij zelfs niet verhuisden ondanks de hoge intensiteit van het willekeurig geweld, kan dan ook niet volstaan. Waar verzoeker vervolgens nog opwerpt dat enkel hij problemen had met de taliban en niet zijn familie, kan hij evenmin overtuigen. De Raad acht het immers niet aannemelijk dat de taliban, die tot dan toe gedurende twee maanden wekelijks een huisbezoek brachten, waaruit wel degelijk blijkt dat zij erop gebrand zijn om verzoeker te vinden, geheel niets meer onderneemt wanneer verzoeker zijn woning verlaat en op de vlucht slaat. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker niet onmiddellijk is gevlucht geeft verzoeker te kennen dat hij eerst geld moest verzamelen om te kunnen vertrekken naar Europa, dat hij niet uit een rijke familie komt maar in de landbouw werkte met een kleine bron aan inkomsten en dat hij zijn vrienden moest contacteren en niet onmiddellijk naar hun huis kon gaan. Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoeker, blijkens zijn verklaringen geen zich biedt op zijn werkelijke familiale en financiële netwerk. Bovendien was er binnen het gezin volgens verzoekers verklaringen wel geld genoeg om zijn broer verpleegkunde aan de universiteit te laten studeren en wonen in de stad (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), waardoor niet kan worden aangenomen dat er geen financiële mogelijkheden waren om verzoeker, wiens leven in gevaar was door de dreiging van de taliban, onmiddellijk in veiligheid te brengen en minstens de woning waar de taliban hem herhaaldelijk kwam zoeken, te verlaten. Het gegeven dat verzoeker gedurende twee maanden lang in het huis bleef wonen waar de taliban hem wekelijks kwamen zoeken, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas en de ernst van de beweerde nood aan bescherming. Het argument dat hij niet onmiddellijk zijn vrienden kon contacteren en naar hun huis kon gaan, wordt niet nader toegelicht en blijft dan ook steken in een blote bewering.

De Raad merkt ook op dat verzoeker had verklaard dat de taliban gedurende twee maanden wekelijks naar zijn ouderlijk huis hem kwamen zoeken en dat hij vervolgens besloten heeft om naar Meherlam te vertrekken waar hij nog drie à vier maanden verbleef alvorens Afghanistan te verlaten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). De door verzoeker beweerde problemen, het feit dat hij zich hierdoor moest schuilhouden in zijn ouderlijke woning en vervolgens naar de stad Meherlam vertrekken alvorens Afghanistan te verlaten, vallen bezwaarlijk te rijmen met zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in Afghanistan het huwelijk is getreden en dit ongeveer een drietal maanden voor zijn vertrek (Verklaring DVZ, vraag 15).

Voorts stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat verzoeker niet concreet kan situeren in de tijd wanneer zijn vader voor het eerst werd aangesproken door de taliban, hetgeen opnieuw afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij ongeveer kan aangeven

wanneer zijn vader voor het eerst werd aangesproken en dit omdat dit de start was van de beweerde problemen waardoor hij het land naar eigen zeggen heeft moeten verlaten. Het argument dat hij toch kon aangeven dat het acht à negen maanden voor zijn vertrek gebeurde, doet hier geen afbreuk aan.

De Raad stelt overigens vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nog stelde dat zijn vader in 2018 - zonder verdere concretisering van maand of seizoen - voor de eerste keer werd aangesproken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), hetgeen veronderstelt dat verzoeker op dat ogenblik reeds in Afghanistan was. In het verzoekschrift stelt verzoeker echter dat hij in 2008 in Oostenrijk aankwam, dat hij daar gedurende 11 jaar verbleef, waarna hij naar Afghanistan terugkeerde en de beweerde problemen ondervond. Volgens deze verklaringen keerde verzoeker pas in 2019 terug naar Afghanistan, waardoor het niet aannemelijk is dat zijn vader in 2018 reeds werd aangesproken. Zoals gesteld slaagt verzoeker er niet in aan te tonen tot wanneer hij juist in Oostenrijk verbleef en naar Afghanistan terugkeerde.

Vervolgens stelt ook de Raad zich de vraag op welke wijze de taliban ervan op de hoogte zou kunnen zijn van zijn intentie zich bij het leger in te schrijven. Verzoeker geeft in het verzoekschrift opnieuw te kennen dat zijn familie met burens hierover heeft gesproken en denkt dat een van de vrouwen waarschijnlijk met een andere vrouw van het dorp heeft gesproken en dat de bewuste persoon zich waarschijnlijk niet realiseerde dat ze er niet over mocht praten. Dergelijk hypothetische beweringen kunnen niet volstaan om de gedane vaststellingen te verklaren of te verschonen. Aangezien verzoeker zelf te kennen gaf dat het feit dat de taliban te weten was gekomen dat hij zich bij het leger wilde aansluiten, de aanleiding was om hem te willen rekruteren waardoor zijn problemen begonnen, kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker enige inspanning doet om te achterhalen wie van de familie de mond voorbij heeft gepraat en zich niet verder hult in hypothetische en vage beweringen. De vaststelling dat verzoeker hier nog steeds geen ander licht op kan werpen, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Daarenboven wordt vastgesteld dat verzoeker niet weet waar hij een opleiding moest volgen noch welke documenten (behalve een taskara) nodig waren om zich bij het leger in te schrijven, waardoor hij zijn intentie om zich bij het leger in te schrijven, dat naar eigen zeggen de aanleiding was voor zijn problemen bij de taliban, ook niet aannemelijk maakt. Waar verzoeker te kennen geeft dat hij nog niet lang terug was, dat hij nog niet alle informatie had, geen tijd had om in detail te treden, hij zich voor het grootste deel moest schuilhouden en niet de gelegenheid had om informatie te vragen en slechts wist dat hij naar Kabul moest, stelt hij de gedane vaststellingen evenmin in een ander daglicht. In de door verzoeker geschetste situationele context, waarbij hij zich moest schuilhouden om problemen te vermijden, is het immers niet aannemelijk dat er iemand van de familie hierover zomaar zou spreken met "een vrouw van het dorp" te meer verzoeker er zelf niets concreet over kan vertellen.

Waar verzoeker duidt op de moeilijke omstandigheden waarin het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak plaatsvindt (lawaaï, meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en stelt dat asielzoekers onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, wijst de Raad er evenwel op dat verzoeker zich beperkt tot een zeer algemene kritiek op de wijze waarop interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak zouden verlopen, doch zonder *in concreto* aan te tonen dat hij ten gevolge van de omstandigheden waarin zijn interview verliep niet de mogelijkheid had om de essentiële elementen die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst mee te delen, zoals zijn intentie om zich bij het leger aan te sluiten noch om correcte verklaringen af te leggen over zijn taskara het onderwijs dat hij al dan niet heeft genoten.

Waar verzoeker nog duidt op de korte duur van het interview en het feit dat gevraagd wordt om niet in detail te treden, stelt de Raad vast dat nergens uit deze vragenlijst blijkt dat verzoeker een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke hij zijn asielmotieven diende uiteen te zetten en werd hem bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden zijn asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker het element waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoeker ook nog op algemene wijze aangeeft dat veel asielzoekers pas later fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst ontdekken en vele documenten ondertekenen zonder deze eerste te lezen, kan hij evenmin verduidelijken waarom hij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zijn taskara nog in Afghanistan lag en tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kennen gaf dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar zijn taskara werd gevraagd, maar dat hij deze toch uit Afghanistan had meegebracht en niet had neergelegd omdat er niet naar gevraagd werd.

Deze algemene kritiek kan evenmin de tegenstrijdige verklaringen rond zijn schoolcarrière verschonen. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat hij geen onderwijs genoot, terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dat hij tot de vierde graad naar school is geweest. Verzoeker biedt geen enkele valabele en concrete verklaring ter verschoning van deze tegenstrijdigheid. Ook waar hij in het verzoekschrift volhoudt tot de vierde graad naar school te zijn geweest, kan hij deze tegenstrijdigheid niet in een ander daglicht stellen.

Waar hij erop wijst dat hij, zoals zoveel Afghaanse kinderen met school stopte omdat zijn familie twintig jaar geleden school niet belangrijk vond, omdat hij de taak kreeg om voor de geiten te zorgen en hij Afghanistan vijf à zes jaar later verliet, verschoont hij de vaststelling niet dat verzoeker zijn vader niet hielp op het land. De verklaring dat hij dit niet deed omdat hij zich niet veilig voelde door de aanwezigheid van de taliban kon niet worden aangenomen gezien hij verklaarde dat hij niets te doen had en hij om zijn tijd wat te vullen wat rondliep in de bergen met zijn twee geiten, die hij zelf had gekocht omdat hij zich verveelde, zich daarmee wilde bezighouden en daarmee wilde rondtrekken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Verzoeker heeft evenmin op enig ogenblik kenbaar gemaakt dat zijn vader problemen heeft gekend met de taliban bij het werk op de velden. Dat hij de taak kreeg om voor de geiten te zorgen, is niet geheel in overeenstemming te brengen met zijn verklaring dat hij zich verveelde en daarom deze geiten kocht omdat hij hier mee wilde rondtrekken. Gelet op het gegeven dat verzoeker zich uit verveling geiten aanschafte en hiermee in de bergen rondliep om zijn tijd wat op te vullen, verbaast het des te meer dat verzoeker zomaar stopte met school.

Waar verzoeker erop wijst dat hij, volgens zijn verklaringen in het verzoekschrift, 16 à 17 jaar was toen hij Afghanistan voor de eerste maal verliet, wat zijn onwetendheid kan verklaren rond de recente veiligheidsincidenten, de districtchef en provinciegouverneur en het werk en studies van respectievelijk zijn vader en broer, kan hij niet zonder meer worden gevolgd. Het wordt vooreerst benadrukt dat er nog steeds geen enkel objectief bewijs voorligt van deze beweringen.

Indien dit al zou kunnen worden aangenomen, kan dit enkel als verschoning dienen voor wat betreft zijn onwetendheid met betrekking tot veiligheidsincidenten in de laatste jaren voor zijn vertrek, nu hij in onderhavig verzoekschrift pas toegeeft dat hij niet zijn hele leven in Afghanistan heeft doorgebracht maar daar slechts enkele maanden voor zijn vertrek verbleef. Dit gaat echter niet op voor de overige aspecten.

Aangezien verzoeker zelf stelde acht à negen maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan in het dorp Jawarkhail in het district Alingar in zijn ouderlijk huis samen met zijn ouders en broers en zussen te hebben gewoond, kan van hem wel degelijk doorleefde informatie worden verwacht omtrent het werk van zijn vader en de studies van zijn broer, maar ook over de districtchef en de provinciegouverneur; en de aanwezigheid van Tadzjiekken in zijn regio; aspecten die eigen zijn aan het dagelijkse leven in Afghanistan.

Volgens verzoeker kan dit ook uitleggen waarom hij niet naar de universiteit is geweest, maar gaat hij eraan voorbij dat hij zijn gebrekkige scholing niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker meent dat dit ook kan verklaren waarom hij zijn taskara slechts in 1398 ging ophalen verschoont of verklaart hij de overige vaststellingen rond deze taskara niet. Bovendien wordt erop gewezen dat verzoeker volgens zijn recentste verklaringen Afghanistan reeds eerder verliet om naar Pakistan te gaan en vervolgens naar Oostenrijk te trekken om aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging of ernstige schade, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden problemen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op deze asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke herkomst, familiale netwerk, levensloop, profiel, achtergrond, (financiële) situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk, levensloop, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

2.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF